Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 11 (363) ★ Sâmbătă 5 Februarie 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Veşti noi din şcoală

A apărut un nou număr al gazetei de perete. Se vede că articolele sunt deosebit de atrăgătoare. O dovedeşte interesul cu care citesc pionierii. La Şcoala de 7 ani Nr. 26 din Ploeşti, fiecare număr al gazetei aduce ştiri noi şi interesante.

Plenara C. C. al U. T. M.

In zilele de 28 şi 29 Ianuarie a avut loc Plenara a 2-a a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor, cu următoarea ordine de zi:

1. Sarcinile organizaţiilor U.T.M. în pregătirea şi desfăşurarea alegerilor organelor conducătoare de U.T.M. şi în preschimbarea documentelor de U.T.M.
2. Sarcinile Uniunii Tineretului Muncitor în pregătirea şi desfăşurarea lucrărilor agricole din primăvara şi vara anului 1955.
3. Organizarea unor şantiere naţionale ale tineretului.
4. Munca organizaţiilor U.T.M. în rândurile studenţilor, elevilor şi pionierilor.

In urma dezbaterilor, Plenara C.C. al U.T.M. a adoptat hotărîri corespunzătoare şi a aprobat regulamentul organizaţiei pionierilor din Republica Populară Română.

Plenara a dezbătut de asemenea sarcinile ce revin Uniunii Tineretului Muncitor pentru aplicarea Hotărîrii C.C. al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. cu privire la organizarea şcolilor profesionale de ucenici, şcolilor tehnice şi a şcolilor tehnice de maiştri.

In încheierea lucrărilor sale, Plenara a adoptat declaraţia C.C. al U.T.M. în legătură cu Apelul către popoarele lumii al Consiliului Mondial al Păcii.

★ ★

Printre prieteni

Sunase de intrare pentru ora a treia. Elevii clasei a VII-a B tocmai se aşezaseră în bănci, când uşa se deschise şi profesorul de Geografie intră în clasă. Puse catalogul pe masă şi, aruncând o privire asupra băieţilor, întrebă supărat:

— Iar lipseşte Simionescu?

Băieţii se uitară nedumeriţi înspre banca lui Simionescu şi nu le venea să-şi creadă ochilor.

— A dispărut iar! — ziseră cu toţii. Şi doar ora trecută a fost.

Profesorul nu mai spuse nimic şi ora începu.

Dar imediat în după amiaza aceea, cei din conducerea detaşamentului s'au adunat să discute atitudinea colegului lor de clasă

— Eu propun dela început să-l excludem din organizaţia de pionieri zise indignat un băiat înalt de statură şi foarte sever. Până când îi vom mai răbda toate năravurile? Aţi văzut doar cu toţii că vorbele noastre se lipesc de el ca apa de penele gâştii...

— Are dreptate, — sări alt elev. Este sau nu este pionier? Nu vrea să ne asculte, îşi face mereu de cap, să-l excludem.

— Voi aveţi dreptate — interveni conducătorul detaşamentului. Dar mai cântăreşte în balanţă şi faptul că el invaţă bine. Apoi nici noi n'am făcut prea multe ca să-l îndreptăm

— Chiar bine nu învăţa el, că doar are şi note de trei Afară de asta ne face clasa mereu de ruşine. Toată şcoala ştie că Simionescu al nostru e veşnic în întârziere.

Şi astfel discuţiile purtate în jurul lui Simionescu deveniră din ce în ce mai aprinse. Când majoritatea hotărî excluderea lui, semnară parcă cu strângere de inimă cererea pe care o dădură colectivului de unitate.

Marin Ghimpuşan, conducătorul de unitate, era singur când primi cererea detaşamentului. O luă şi o citi atent de mai multe ori. Simţi nevoia de a se sfătui cu cineva. După ce discută cu instructorul superior, luară împreună hotărîrea să-i ceară părerea şi tovarăşului director. El o să le ajute şi de data aceasta cu un sfat preţios. Ajuns în camera directorului, Marin îi povesti despre toate faptele lui Simionescu din ultima vreme. Puse apoi încet pe masă cererea detaşamentului. Urmară câteva clipe de linişte. Marin privi îndelung faţa directorului şi i se păru că nu-l văzuse până atunci atât de îngândurat. Ştia însă că, în astfel de cazuri, fiecare cuvânt trebuie bine chibzuit. Intr'un târziu, directorul îi spuse:

— Hm!... să-l excluzi nu e un lucru greu, Marine, să-l ajuţi e mai greu Dar, ia spune-mi, voi pionierii ce-aţi făcut pentru îndreptarea lui?

Marin nu ştia ce să răspundă Era încurcat.

— Aţi încercat să vă împrieteniţi cu el, să-l cunoaşteţi mai bine? — continuă directorul Sau v'aţi mulţumit numai să-l criticaţi? Uite, eu zic să mai aşteptaţi. Simionescu este un elev cu posibilităţi mari şi de aceea voi trebuie să-l ajutaţi şi să-l recâştigaţi. Veţi avea în el un bun prieten.

★

— N'am vrut să vă spun până acum nimic pentrucă nu v'aţi purtat bine cu mine, nu mi-aţi fost prieteni. Dar acum vă spun — se auzea glasul stins a lui Simionescu la adunarea colectivului de conducere al unităţii Nu fug dela ore pentrucă nu ştiu lecţiile şi... şi nu lipsesc dela adunări pentrucă nu iubesc organizaţia dar... A tăcut.

— Hai spune Simionescule, ce-i cu tine? — îl îmbărbătă Marin Hai fii curajos şi vorbeşte. Doar nu ne-am adunat aici să te judecăm. Vrem să te ajutăm. Suntem prietenii tăi...

Simionescu îşi ridică puţin capul şi cu ochii plini de lacrimi îşi privi nedumerit tovarăşii. Era prima dată când colegii lui îi vorbeau aşa de frumos şi nu-l luară dela început cu mustrările. La asta nu se aşteptase. De aceea prinse curaj şi continuă:

— Voi ştiţi... eu n'am părinţi şi locuiesc la o mătuşă. Dar mătuşa e bolnavă de o lună, în spital. Când merg acasă camera e rece, n'are cine să-mi pregătească masa. Singur trebuie să mă

ocup de toate. Şi adăugă: pentru asta lipsesc aşa de mult.

In clipele acestea, pe faţa fiecărui pionier din colectiv se putea citi un sentiment de înţelegere şi uimire. Descoperiseră în acest băiat un alt Simionescu.

A doua zi Simionescu deabia ajunse acasă că se şi pomeni cu un coleg din grupa lui care venise să-i aducă şi lui din mâncarea gătită de mama lui. Apoi se apucară de tăiat lemne, făcură focul şi când se încălzi în cameră, îşi făcură împreună şi lecţiile. Aşa, zi de zi, Simionescu primi pe rând vizitele tuturor colegilor din clasă.

Zilele şi săptămânile se scurgeau pe nesimţite. Băieţii din clasa a VII-a, cunoscându-i firea sârguincioasă şi cinstită, au început să-l îndrăgească şi să-l preţuiască din ce în ce mai mult. La fel şi Simionescu se simţea mai bine. De aceea, apropiindu-se ziua în care avea să împlinească vârsta de 14 ani, el îşi aşternu pe hârtie dorinţa lui cea mai fierbinte: de a deveni utemist. Se frământă multă vreme. Dar parcă acum se simţea demn a primi această cinste.

După câteva zile însă banca lui Simionescu rămăsese din nou goală. Oare ce i s'o fi întâmplat? — se întrebară pionierii.

Mergând la el acasă, Tănăsescu, conducătorul grupei, l-a găsit bolnav. De atunci Tănăsescu împreună cu Lupşan Ştefan venea aproape zilnic aducându-i pe lângă mâncare şi lemne şi lecţiile dela şcoală. Colegii l-au dus la doctor, i-au adus medicamente. Simionescu simţea acum pe deplin dragostea şi grija care i-o purtau colegii. După ce se însănătoşi, într'o zi veni şi mătuşa lui dela spital. El îi povesti cu înflăcărare despre prietenii lui. Nu uită să-i spună nici de după amiaza aceea atât de însemnată, când au venit la el acasă Marin Ghimpuşan şi instructorul superior. Ei i-au adus doar atunci vestea care l-a făcut atât de fericit.

— Ştii ce mi-au spus mătuşico? că în primul rând toată unitatea îmi trimite salutări şi însănătoşire grabnică. Şi pe urmă că mi s'a aprobat cererea de intrare în U.T.M. Ştii ce înseamnă asta? c'am să primesc curând carnetul roşu de utemist. Iţi spun drept, nu mă puteam stăpâni de emoţie. Nu ştiam ce să mai fac de bucurie. Nu-i aşa mătuşico că am prieteni buni?

Irma CSIKI

7 ani de a încheierea Tratatului de prietenie cu U. R. S. S.

Se împlinesc la 4 Februarie șapte ani dela semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Uniunea Sovietică și Republica Populară Română.

Insemnând o nouă recunoaștere a strânsei prietenii dintre cele două țări, Tratatul a prilejuit patriei noastre o mai mare apropiere față de marea ei vecină dela Răsărit. Faptul că Uniunea Sovietică se află în fruntea luptei pentru pace e o garanție în plus a independenței țării noastre.

Neasemuit de puternic e ajutorul pe care Uniunea Sovietică l-a dat și-l dă industriei noastre, agriculturii noastre. Marile victorii obținute de poporul nostru pe calea construirii socialismului se datoresc în bună măsură acestui ajutor.

★ ★ ★

Intr'o gară

Iași... Stația de cale ferată Socola Roșie. Un tren de marfă se oprește gemând sub greutatea încărcăturii. Oamenii din gară dau fuga, bucuroși:

— Au sosit mărfuri din Uniunea Sovietică! Să grăbim descărcarea!

...Numai dela începutul anului acestuia și până la 22 Ianuarie ne-au sosit din Uniunea Sovietică prin stația Socola Roșie 9955 tone laminate de fier, 8000 tone de cocs pentru furnale, 600 tone produse chimice și multe altele. Pentru cuptoarele din Hunedoara, Câmpia Turzii etc., am primit mari cantități de cărămidă și magnezită. De asemeni, pentru fabrica de penicilină, pentru fabrica de rulmenți din Moldova și pentru alte fabrici din țară, am primit aproape 1000 tone de mașini industriale: strunguri, raboteze, mașini de mare precizie.

Invață Limba rusă

In țara noastră zeci de mii de cetățeni învață la cercurile populare de Limba rusă, limba constructorilor comunismului. Cartea sovietică devine pentru ei un prieten din cei mai buni. Din paginile ei, strungarul află noi și noi evenimente tehnice, țăranul muncitor desprinde învățăminte prețioase, ivite din munca colhoznicilor. Din paginile ei noi cunoaștem nemijlocit frumusețile literaturii ruse și sovietice. Numai în regiunea Oradea funcționează 306 cercuri de Limba rusă cu 3661 de participanți.

Autocamioane sovietice

Mereu alte sute de autocamioane „Molotov" ne sosesc din uzinele sovietice, spre a fi date'n folosință Gospodăriilor agricole de stat.

Cei mai buni prieteni

Strânsu-s'au toți moții laolaltă
In această zi de Ianuar.
Sala luminoasă și înaltă
Amiroase, proaspătă, a var.

A venit un film în astă seară.
(Primul film în satul meu moțesc)
Film sovietic. Pruncii pe afară
Cu miratul nu mai contenesc.

Intru 'n sală: Colo, pe perete,
Tractoriști pe câmpuri s'au ivit...
...O brigadă veselă de fete
La cules de mere a ieșit.

„Ce ți-i și cu filmul ăsta, vere,
Vezi un film, cât într'un an înveți..."
Spune un bătrân. Dar ce putere
Poartă-atâția oameni pe pereți?!"

„E mașină, măi, dela Rusia,
„Sovieticii ne-au trimis.
„Merge cu electrică, drăcia,
„Ce minune! Mai să zici că-i vis!"

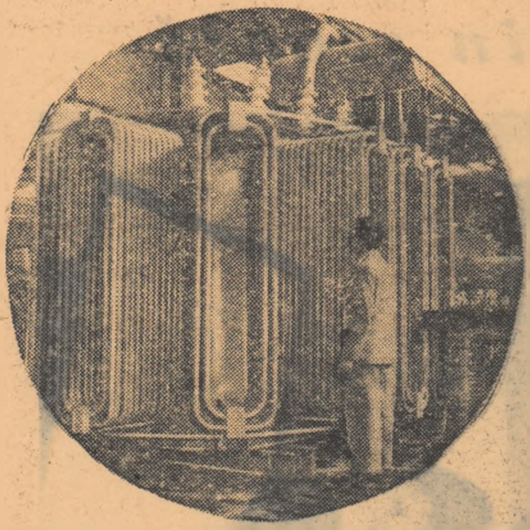
„Cum de s'au gândit să ne trimeată
Filmu-aici, prin pietre și prin cetini?"
— Pentrucă ne sunt — a spus o fată —
Cei mai buni și cei mai dragi prieteni".

Rusalin MUREȘAN

PE DRUMUL BUNĂSTĂRII

La 1 Februarie, ziarele au publicat la loc de frunte Comunicatul Direcțiunii Centrale de Statistică de pe lângă Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române cu privire la îndeplinirea planului de stat pe anul 1954.

Oamenii muncii din țara noastră au primit acest comunicat cu mândria celor care-și văd împlinite roadele muncii. Datorită eforturilor depuse de ei sub conducerea înțeleaptă a Partidului și Guvernului, planul anual al producției globale pe 1954 a fost îndeplinit pe întreaga industrie socialistă în proporție de 100,2%. In industria grea, planul de stat anual a fost depășit la construcții metalice, instalații de foraj, energie electrică și motoare electrice, etc. De asemenea s'au produs peste plan utilaje

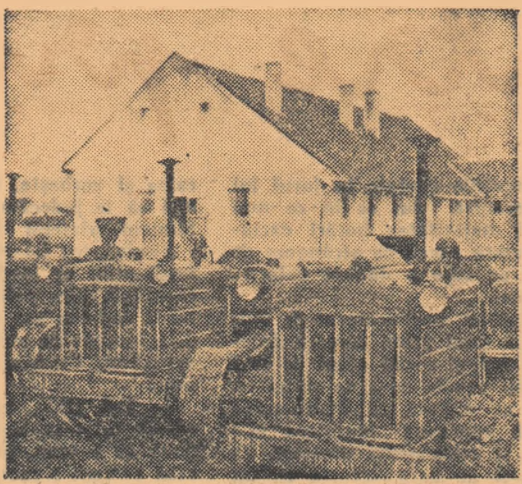

S'a construit un mare număr de motoare, generatoare și transformatori electrici.

agricole cu tracțiune mecanică: pluguri, grape și secerători.

Ca urmare a sarcinilor trasate de Hotărîrea plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din 19-20 August 1953, oamenii muncii și-au întărit străduințele reușind să producă mai multe bunuri de larg consum. Planul a fost depășit atât la pâine, uleiuri, produse zaharoase, cât și la confecții, aparate de radio cu baterie, medicamente etc. Comparativ cu anul 1953, producția bunurilor de larg consum a crescut în 1954 cu 10,5%.

In 1954 agricultura noastră a cunoscut noi victorii. Numărul gospodăriilor agricole colective și al întovărășirilor a crescut, ajungând la sfârșitul lui 1954 la aproape 5000. Prin eforturi deosebite, în anul 1954 s'a obținut o recoltă de peste 9 milioane tone de cereale. datorită mai ales recoltei bogate

In 1954, S.M.T.-urile și Gospodăriile Agricole de Stat au fost înzestrate cu 5600 tractoare. Holde bogate au răsărit pe ogoarele brăzdate de ele.

obținute la cultura porumbului. Succese frumoase au obținut crescătoriile de vite și în special îngrășătoriile de porci.

Cu deosebit entuziasm au lucrat oamenii muncii la realizarea unor lucrări de mare importanță. Astfel, s'au dat în exploatare două termocentrale în Transilvania și Moldova, podul de peste Dunăre dintre R.P.R. și R.P. Bulgaria, o parte a „Centrului de producție cinematografică" Buftea, 9 fabrici de pâine, o fabrică de lapte praf, o fabrică de con-

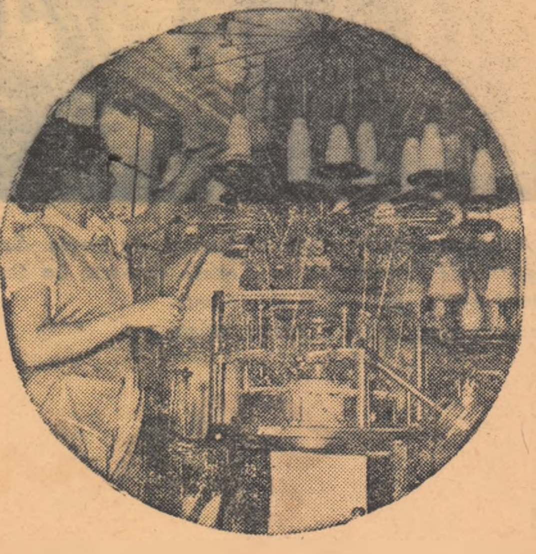

Față de 1953 s'au produs cu 50,9% mai multe conserve de carne, cu 35,3% conserve de pește, cu 21% produse zaharoase, etc.

serve, precum și instalații importante din industria petroliferă, siderurgică, metalurgică, etc.

Prima serie de autocamioane produse și montate în țară a fost folosită în industrie dând rezultate bune. De asemeni s'au produs noi tipuri de mașini și unelte agricole: grape cu tracțiune mecanică, prășitori cu tracțiune animală, etc.

Un mare avânt a cunoscut comerțul socialist în anul 1954 față de 1953, ceea ce dovedește atât mărirea producției bunurilor de larg consum, cât și a posibilităților de cumpărare a oamenilor muncii. S'au deschis foarte multe magazine noi și cooperative sătești, schimbul dintre oraș și sat s'a intensificat.

Industria ușoară a produs cu 6,9% mai multe țesături de bumbac decât în 1953.

Obținerea unor rezultate economice deosebite în cursul acestui an cât și în 1953, a adus la sfârșitul anului 1954 desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații, trecându-se la comerțul desfășurat.

In 1954 au apărut cărți într'un tiraj total de peste 42 milioane exemplare. Cinematografele s'au înmulțit, numărul spectatorilor de teatru, operă și cinema a crescut, rețeaua de radioficare a înregistrat încă 152.000 de abonamente.

S'au înființat noi spitale, noi localități de odihnă, stațiuni balneo-climaterice, stadioane.

Aceste înfăptuiri importante, realizate de poporul nostru muncitor în 1954, oglindesc eforturile sale pentru îndeplinirea indicațiilor Partidului cu privire la ridicarea continuă a nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc. Ele lărgăduiesc o și mai mare dezvoltare în anii ce vin.

Curiozități științifice

Arborele „Să fii sănătos"

Vasco de Gama, văzând pentru prima dată arborele papaia, i-a spus „arborele de aur al Indiei". Pe tulpina lui înaltă cresc fructe aurii, asemănătoare cu pepenii galbeni, atât la formă cât și la gust. Ele conțin mult zahăr și vitamine.

Dar pe lângă acestea, fructele pomului papaia au un suc lăptos, bogat în papeină — un ferment care contribuie la refacerea grabnică a oamenilor slăbiți de boală sau oboseală. Din această cauză, locuitorii băștinași din America Centrală îl numesc „arborele să fii sănătos".

După „Vocrug Sveta"

Patria mea dragă

Minunată e patria mea,
Cu sondele-i mari și frumoase,
Cu munții cu vârfuri de nea
Și câmpuri cu holde mănoase...

Ah, patrie, patrie scumpă,
Pe tine noi toți te iubim
Și-avem o dorință fierbinte:
Fii buni, de nădejde, să-ți fim!

Ion SILVIA
clasa a VII-a com. Grădiște
reg. Galați

RĂSPUNDEM prietenilor din Focșani

A trecut numai o săptămână de când ziarul nostru a publicat scrisoarea unor pioniere din clasa a V-a dela Școala medie de 10 ani, de fete din Focșani.

Iată, în pagina aceasta, veți citi câteva răspunsuri. Autorii scrisorilor sunt eleve dela Școala de 7 ani Nr. 4 — fete, din Constanta

Mă credeam nedreptățită

Anul trecut am rămas repetentă. Să vedeți cum s'au petrecut lucrurile: Mai întâi trebuie să știți că aveam și eu prostul obicei de a-mi găsi tot felul de ocupații în timpul orelor, nefiind atentă la explicațiile tovarășilor profesori. Nici acasă nu prea învățam.

Intr'o zi, am dat o lucrare de control la Istorie. Eram atât de convinsă că lucrarea era bună, încât nici nu m'am mai uitat prin carte. Mare mi-a fost surpriza când m'am trezit cu o notă proastă. Eram atât de furioasă, încât am rupt hârtia scrisă în bucățele și-am început să plâng. Eram convinsă că tovarășul profesor mă persecuta. Același lucru îl credeam și despre tovarășul profesor de Matematică. Fără măcar să încerc să-mi îndrept notele, eram convinsă că profesorii au ceva cu mine. Așa s'a făcut c'am rămas repetentă.

Când a început noul an școlar, mi-am zis: „Las' că le-o fac eu anul ăsta! Am să'nvăț așa, de ambiție. Să vedem, cum o să mă mai persecute?". La început, de teamă să nu fiu luată în râs de noile mele colege fiindcă eram repetentă, mă cam feream de ele. Am văzut însă curând că se bucură cu toatele de câte ori iau o notă bună.

Și așa am început să mă împrietenesc cu ele. Tovarășele profesoare mă încurajau mult. Incetul cu încetul am ajuns să-mi dau seama că întâmplarea din anul trecut nu se datorește persecuției din partea profesorilor, ci numai mie. Desigur că după ce nu învățasem în tot cursul anului, nu mă puteam aștepta la alt rezultat.

Ecaterina ANDREESCU
clasa a VI-a B.

Mândrie greșit înțeleasă

De câtva timp, colega mea Fiti Aurelia nu mă privește cu prea multă simpatie. Să vă explic dece. Fiti stă în bancă împreună cu Săndulescu Severa. In timpul orelor, amândouă fac tot felul de șotii și nu sunt atente la explicațiile tovarășelor profesoare. Ba vorbesc, ba își scriu bilețele, găsesc ele mereu câte-o ocupație ca să le treacă orele mai plăcut.

Impreună cu mai multe colege le-am atras adeseori atenția asupra purtării lor.

Nefiind atentă în clasă, Fiti întâmpină greutăți atunci când încearcă să-și facă lecțiile acasă. Pe primul pătrar era corijentă la multe materii. Au vorbit cu ea tovarășele profesoare și am mai stat și noi, din nou, de vorbă cu ea. Așa am convins-o să fie mai serioasă și mai sârguincioasă. Unele dintre noi, ne-am oferit să-i ajutăm la unele materii, să-i explicăm atunci când nu înțelege ceva. Fiti însă, nu ne privea cu prietenie și încredere, iar de cele mai multe ori refuza ajutorul nostru.

— Dece să-mi explicați voi? ne repezea ea, ori de câte ori ne ofeream s'o ajutăm. Ce, voi sunteți mai istețe?

E adevărat că'n ultima vreme Fiti și-a mai îndreptat notele, dar sunt sigură că, dacă s'ar dezbăra de acea mândrie greșit înțeleasă și ar accepta ajutorul nostru, n'ar mai avea nicio corijență. In orice caz, eu și colegele mele suntem dornice s'o ajutăm să facă un pas mare înainte în acest pătrar.

Mariana VERBAN
clasa a VI-a

S'a întâmplat în clasa noastră

Era ora de Geografie. In clasă domnea liniște. Tovarășa profesoară chemă la lecție o fată.

— Să-mi suflați, că n'am învățat nimic, să-mi suflați! ne șoptea colega noastră, în timp ce trecea printre șirurile de bănci.

— N'avea grijă, dar să ciulești bine urechile! i-au răspuns unele dintre noi. Sigur, trebuiau să sufle, nu erau s'o lase așa, fără niciun ajutor pe biata lor colegă care nu-și învățase lecția!

— Ce lecție avem astăzi? întrebă tovarășa profesoară.

— Astăzi avem despre vânt, — răspunse colega noastră cu atâta siguranță că parcă era însăși regina vânturilor.

— Hai, poți începe să vorbești, îi spuse tovarășa profesoară.

— Vântul este... prin vânturi înțelegem... cred că explicația vânturilor este următoarea...

In aceeași clipă, în timp ce colega noastră se bâlbâia, uitându-se cu disperare la noi, Cornățeanu Elena, care stătea în banca a doua, se hotărî s'o „ajute". Folosind un moment în care tovarășa profesoară se uita în catalog, ea începu să-și legene cu putere brațele dela stânga la dreapta și dela dreapta la stânga. Colega noastră se străduia să descifreze acest limbaj secret și nu izbutea.

Din cauza acestor mișcări, câteva foi de hârtie zburară de pe bănci, răspândindu-se prin clasă.

Curând colega noastră pricepu despre ce era vorba

— Da, răspunse ea cu grabă. Mișcarea aerului într'o direcție... sau alta se numește vânt.

Și așa cu chiu cu vai, mai cu ce-i suflam noi, mai pe ghicite, ea a reușit să termine de explicat lecția

— Ei, și acum c'ai terminat, cred că ai face bine să mulțumești clasei pentru ajutorul ce ți l-a dat, a spus tovarășa profesoară. Ne-am dat seama atunci cât de mult o mâhnise purtarea noastră și ne-a fost tare rușine, dar și mai rușine i-a fost colegei noastre.

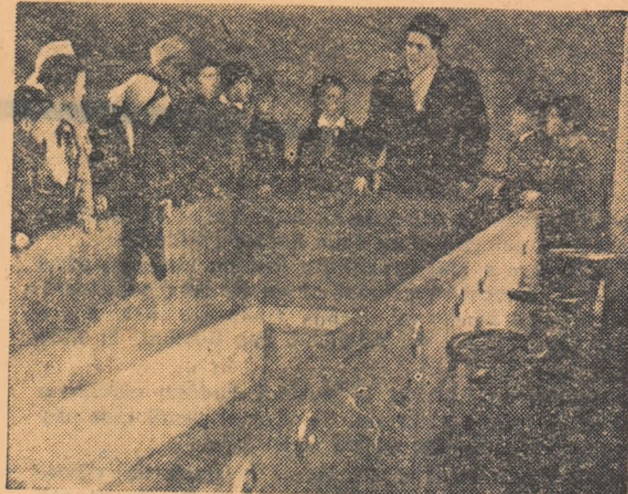
Să nu cumva să vă închipuiți însă că din ziua aceea s'a terminat cu suflatul în clasa noastră. Nu! Și astăzi se mai întâmplă să mai sufle câte-o fată. Totuși lucrurile s'au schimbat mult. Și, cu începerea desființării acestui prost obicei, putem spune că s'a mai îmbunătățit și învățătura în clasa noastră

Un grup de pioniere
din clasa a V-a A

Aceste scrisori răspund în parte problemelor puse de pionierele din Focșani. Sigur că mai sunt încă multe de spus. De aceea noi vă invităm să vă spuneți și voi părerea.

Din școlile noastre

LA CASTELUL DE APĂ

V'ați întrebat poate de multe ori: ce forță împinge oare apa să se ridice până la cele mai înalte etaje?

Elevii clasei a VI-a dela Școala Mixtă de 7 ani Nr. 158 din comuna Roșu — v'ar putea răspunde repede la această întrebare. Ei au vizitat uzina de apă din comună. Acolo au văzut ei că apa ajunge la toate etajele deoarece la construirea turnurilor de apă se ține seama de principiul vaselor comunicante.

Cei mai tineri artiști

Mulțimea adunată în Orășelul Copiilor din Piața Republicii privea țintă scena perdeluită cu sticlă și închipuind ecranul unui aparat de televiziune... Megafoanele răsunară deodată:

— Clasa a II-a dela Școala medie de 10 ani Nr. 7 prezintă un program artistic!

...Cortina se trase și'n lumina puternică apăru corul. Dirijorul Savin Radu, salută publicul și'ntr'o clipă un cântec viol se revărsă în întreaga piață.

...Această seară de 15 Ianuarie, fusese așteptată cu neînchipuită nerăbdare, atât de băieți cât și de cele câteva fete dela Școala medie de 10 ani Nr. 8, care făceau parte din echipa lor de dansuri. Nu-i ușor să prezinți un program artistic în fața a mii de oameni! Totuși, s'au descurcat binișor... Recitările, cântecele, dansurile, au mers strună!

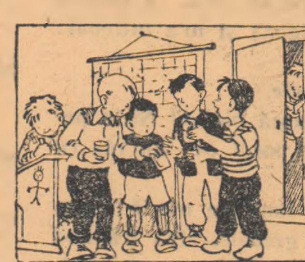
La sfârșit a fost scenela „Nasturii" interpretată de Viorel Constantinescu, Stancu Dan și Veronica Leca. Erau dânșii, ce-i drept cam încurcați, dar odată intrați în scenă au jucat de parcă totul se petrecea aevea.

Așa de bine a reușit piesa, încât după câtăva vreme au repetat-o și la stația de radioamplificare din raionul Stalin.

Al. CONSTANTINESCU

PRECUPEȚII

...din clasa a VI-a B, Școala elementară Nr. 12, Oradea

Ia te uită ce băieți precupeții
Guralivi se strâng și fac târg:
— Pe lanternă doar o carte?
Nu se poate!
...Vai, cum le mai merge gura, vura-vura!

Dar la tablă, ce 'ntâmplare.
Precupeții, vezi, tac mâlc!
Vocile-și pierdură oare.
Sau tăcerea are-un tâlc?

POSTUL DE PRIM-AJUTOR

Abia sunase de intrare, când în clasa a VII-a intră val-vârtej o elevă dintr'a V-a.

— Constanța, vino repede, s'a întâmplat ceva!

Stătescu Constanța, fără să ceară vreo explicație, ieși în fugă. Ajunsă în sala de gimnastică găsi pe Rotaru Cornelia stând pe un scaun gemând, cu antebrațul inflamat.

— A vrut să se antreneze la bârna de echilibru. A alunecat și și-a scrântit mâna, începu să explice o elevă.

Constanța se aplecă repede și cercetă mâna bolnavă: — Fractură! Primul ei gând a fost să ceară ajutorul cabinetului medical al școlii dar își aminti că la ora aceea cabinetul era închis. Deci postul de prim-ajutor trebuia să se descurce singur. Așa dar chemă repede și pe celelalte trei fete din colectivul postului și se sfătuiră în mare grabă. După câteva minute hotărîrea era luată: două plecară să anunțe spitalul — care nu era departe de școală — iar două se duseră să dea de știre părinților.

Se reîntoarseră la școală după o oră. Treaba era făcută

Dar cu asta nu se socotiră mulțumite. Ele mergeau pe rând la spital sau la părinții Corneliei și se interesau de starea ei. Era de datoria lor să informeze cabinetul medical, colegele și pe tovarășa dirigintă despre starea Corneliei. Curând, Cornelia se însănătoși și veni la școală. Fractura se vindecase repede și bine.

Dacă ai să răsfoiești caietul de însemnări al postului de prim-ajutor dela Școala de 7 ani, Nr 174 de fete, din București, ai să afli în el multe asemenea fapte...

La începutul anului a venit în clasa a VI-a o elevă nouă, Gheorghe Alexandrina. In ultimul timp își luase obiceiul să stea îmbrobodită în clasă.

— Dece nu-ți dai jos basmaua? o întrebă într'o zi Mladin Alexandra.

— Am ceva la ureche, se scuză sfioasă Alexandrina.

—Să văd, zise Mladin dându-i jos basmaua.

La pavilionul urechii drepte Alexandrina avea o infecție. Netinând seama de protestele ei, Mladin o duse la cabinetul medical. Infecția era într'adevăr destul de agravată așa că descoperirea a fost făcută la timp.

Dar nu numai în asemenea prilejuri echipele sanitare se descurcă bine. Ele controlează cu regularitate curățenia elevelor, se îngrijesc continu de curățenia clasei, de aerisire.

Dacă ai să treci pe culoarul școlii, ai să vezi acolo steagul decernat de către Crucea Roșie pentru activitatea postului de prim-ajutor și a echipelor sanitare pe clasă. E o răsplată meritată.

Elvira POPAZU

Maria Arsene

Revedere

Curând aveau să semneze cu toţii Apelul Păcii. Şi în seara aceea, oamenii şi-au spus fiecare gândurile.

Ultimul care a luat cuvântul a fost un tânăr cu părul negru, vâlvoi, ochii negri, vii, şi un fir de mustăcioară. Să tot fi avut 25 de ani. Tudor. Tudor Dumitra. Aşa îl chema. Era mecanic la S.M.T.-ul din Goşteni, în Moldova.

...Slugăream pe atunci la domnul Tudose, cârciumar şi cel mai bogat om din sat. Şi păzeam porcii care păşteau pe islazul din apropierea liniei ferate.

Vara era în miezul ei. Războiul începuse de câteva săptămâni. Treceau trenuri de marfă, încărcate cu soldaţi, spre front. Soldaţi români. Erau trişti, cu feţele posomorite. Mai alunecau în jos, pe şine, şi alte trenuri. Acestea aveau vagoane de clasa întâia şi a doua. E drept că mai rare. Dar prin ferestrele lor se iveau capete cu părul freză sau tuns perie. Capete străine. Erau hitlerişti. Se cunoşteau dela o poştă. Când auzeam cântecele, strigătele lor împletite cu pufăitul locomotivei, fugeam şi m'ascundeam, pentrucă...

Odată, unul din ei, văzându-mă desculţ şi golănet îmbrăcat, m'a arătat cu degetul în râs.

Altă dată, tot unul dintre ai lor, a asvârlit, în derâdere, din fuga trenului, o cutie goală de conserve înspre mine. L-am înjurat şi l-am dat cu tifla. Dar, din ultimul vagon, un ofiţer hitlerist — purta chipiu cu fund negru şi multe decoraţii pe piept — a tras cu arma automată spre turmă. Asta se'ntâmpla de câte ori treceau hitleriştii cu trenul. Trăgeau cu armele ca să ne înspăimânte şi făceau haz când vedeau porcii luând-o razna pe islaz. Se speriau porcii risipindu-se şi trebuia să-mi scot sufletul să-i adun iarăşi în ciurdă.

I-am spus cârciumarului:

— Nu mai mă duc pe islazul de lângă linie.

Şi-a proptit dom' Tudose mâinile în şold, a muşcat odată adânc din chiştocul de ţigară şi m'a întrebat:

— Dece, mă?

— Trag nemţii din tren cu armele.

— Şi ţi-e teamă să nu-ţi găurească pielea? Nicio pagubă. Păcat de gloanţe... — şi se porni pe un râs cu sughiţuri.

Intr'o după amiază... Un tren lung de marfă venea încet pe linie. Locomotiva pufăia greoaie, abia trăgând convoiul. Părea că-i obosită şi vine de departe. Ca niciodată, convoiul se opri înainte de a intra în haltă. Privii curios la vagoane. Aveau lacăte şi o gardă militară care stătea risipită prin cabinele frânelor. Ce marfă de preţ o fi înăuntru? gândeam eu şi, deodată, mi se păru că cineva îmi face semn cu mâna printre gratii. Mă apropiai. Spre groaza mea văzui cum două braţe goale se prind de vergelele de fier ale ferestruicii vagonului de marfă şi un cap de femeie se saltă pentru o clipă sus.

— Apă...! — abia putură să-i şoptească buzele. Apă...

In locul ei apăru pe jumătate ridicat de alte braţe, trupul leşinat al unui copil. O fetiţă cu ochii închişi, faţa albă şi buzele arse de sete...

— Apă...! Apă, murmură.

O clipă am rămas încremenit. Parcă mi se luaseră minţile. Ce-au făcut oamenii aceştia, ca să fie atât de cumplit chinuiţi?

Am luat-o la fugă pe câmp. Aveam în trăistuţă, pe lângă boţul de mămăligă şi câteva cepi, o tivgă cu apă. Am strâns traista la gură, şi cu ea în spinare m'am înapoiat spre vagon. Cei dinăuntru, presimţiseră ceva, şi-mi făceau mai departe semn cu mâinile.

Mai aveam vreo zece metri, când auzii o voce, ca de tunet:

— Stai! — Un jandarm, cocoţat pe acoperişul unui vagon a îndreptat arma spre mine. Mai făcui un pas.

— Stai!

Incă un pas. Arma trozni. Un glonţ îmi şuieră pe la ureche. Mă trântii înspăimântat la pământ.

— Ce-ai cu el căprar? — auzii pe cineva strigând. Ridicai ochii. Era un sergent care se plimba pe lângă locomotivă.

M'am ridicat în picioare. Nu ştiam ce să fac. Ardeam de dorinţa să-i ajut pe cei închişi în văpaia vagoanelor, dar mă temeam să nu tragă jandarmul în mine.

— Hai, du-te repede, ce mai caşti gura? — îmi spuse încet sergentul, trecând pe lângă mine. Şi îndată mă repezii la vagon. Scosei repede tivga. Zeci de degete s'au întins spre ea. Era prea mare ca să poată trece prin spaţiul îngust dintre zăbrelele ferestruicii. Impinsei tivga, o sucii, degeaba. Auzeam dinăuntru voci care strigau înăbuşit: Apă...! Apă...! Şi apoi un glas de copil...

Imi venea să plâng, să ţip de ciudă. S'a apropiat iarăşi sergentul. Avea în mână o gamelă îngustă. A asvârlit-o din mers pe fereastră. Şi în câteva minute tivga cu gâtul lung, ridicată cât mai sus de mine, fu deşertată pe rând în gamelă şi băută de cei înebuniţi de sete. Am dat şi mămăliga şi cepele. Am auzit: „Mulţumesc, să trăieşti... Mulţumim" şi am rupt-o spre câmp, la fugă.

Abia mai târziu am aflat că cei din vagoane, bătrâni, tineri, femei şi prunci, ridicaţi dela casele lor din ordinul fasciştilor care ne ocupaseră ţara, erau trimişi la moarte.

Iată dece tovarăşi, în seara aceasta am luat cuvântul ca să mă alătur tuturor celor cari se ridică împotriva aţâţătorilor la un nou război. Impotriva acelora care au pus din nou în mâinile hitleriştilor cuţitul şi-l asmut asupra oamenilor paşnici.

Vorbitorul a tăcut. O clipă fu linişte deplină. Apoi, din fundul sălii Căminului Cultural, cineva spuse:

— Tovarăşe, ia aminteşte-ţi. Nu cumva în vara lui 1941, când păşteai porcii cârciumarului, purtai o cuşmă albă cu o pată fumurie?

Mecanicul Tudor privi într'acolo. Vorbea un ins cu ochelari şi părul alb. Odată cu el, întoarseră şi ceilalţi capul.

— E doctorul Davidescu — spuse unul. Doctorul de raion.

Tudor îşi strânse ca'n pumn amintirile...

— Da. E drept, purtam o cuşmă albă de miel cu o pată fumurie. Cuşmă veche. O purtase şi taica...

— Şi pantalonii de aba, cârpiţi la genunchi...

— Da de unde ştii? — întrebă tânărul, cu mirare, păşind printre rânduri spre cel care-l întrebase.

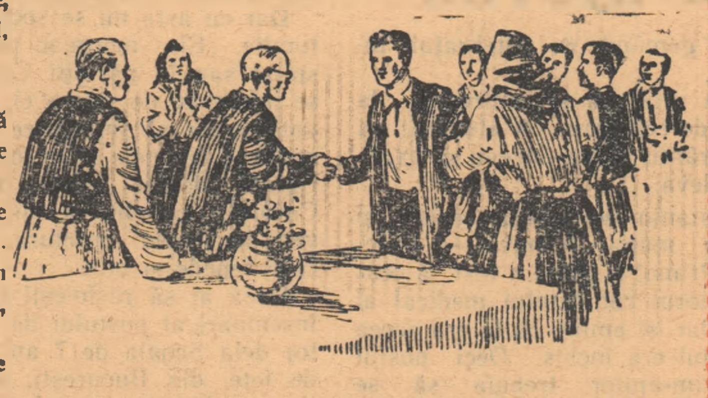
Doctorul îl privi drept în ochi, îi strânse cu putere mâna, oftă şi spuse:

— In vagonul acela din trenul morţii, eram şi eu...

— Dumneata?

— Eu. Cu nevasta şi trei copii. Am văzut prin ferestruică cum alergai cu desaga spre noi... Abia acum te-am aflat. In vagonul acela mi-a murit întreaga familie. Numai eu am scăpat.

Iţi mulţumesc, tovarăşe Tudor, în amintirea celor care au pierit şi în numele acelor care au scăpat, pentru tot ce ai făcut atunci ca să le alini un pic suferinţele...

S'a făcut linişte în sală. Privirile tuturor se'ndreptară spre cei doi. Câteva femei îşi ştergeau cu colţul basmalei ochii. Apoi doctorul continuă.

— Astfel de urgii nu trebuie să se mai întâmple.

— Nu vom lăsa — spuse cu glas tare şi hotărît Tudor.

Şi tot atunci se porniră şuvoi şi aplauzele.

Oniţă IULIA *Apărătorul Patriei*

—o—

Scrisoare fratelui

Dragă frate-meu Mihai,
(Tov. Sergent Sprânceană)
Toate sunt cum le ştiai
Când te-ai dus cătană.

Maica-i bine sănătoasă,
Tot aşa şi tata.
Iţi zidim în deal o casă;
Când vii tu, e gata.

Sunt în rânduială bună
Stupii din prisacă.
Mânzul a'mplinit o lună,
Mi-i ortac de joacă.

Eu învăţ, îmi place cartea.
Află că de ieri
Port cravată şi mă'număr
Printre pionieri.

Noutăţi? Mi-e cuşma plină,
Ţi le-oi zice toate,
Dar 'nainte, o pricină
Am cu tine, frate:

...Tata slovenea'ntr'o seară
Veşti de prin ziar,
Pufăind dintr'o ţigară
Şi cu glasul rar

Numa-l văd bătând din pleoape.
„Măi, ce poznă!" zice,
Ia'n trăgeţi-vă aproape
De priviţi aice...

...Şi sub floarea lămpii albă,
Legănată'n grindă,
Dintr'a rândurilor salbă
Ca dintr'o oglindă.
Slovenind tustrei olaltă,
Chipul ţi-am desprins.

Cu învolburarea-i caldă
Dorul ne-a cuprins.

Povestea gazeta frate'n
Slovele-i mărunte:
„Şi-i sergentu'n unitate
Ochitor de frunte"

Taica se fofla prin casă
Răsucind mustaţa;
Bucuria-i luminase
Ca un zâmbet, faţa.

„Voinicel cu păr de soare..."
A şoptit şi mama
Şi şi-a şters în taină mare
Ochii cu năframa.

N'a fost nici de cum mai mică
Bucuria mea,
Dar mustrarea, n'avea frică,
Nu scapi tu de ea.

Scrii de-acolo de departe:
„O duc bine'n oaste"
Şi sunt mulţumite foarte
Inimile noastre.

Insă vezi, niciun grăunte
Nu ne-ai pomenit
C'ai ajuns puşcaş de frunte,
Ochitor vestit.

Spune tu, e cu dreptate
Treaba asta, doar?
Faima să ţi-o afle-un frate,
Numai din ziar?

Vasile MĂNUCEANU

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel. 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".